

opusdei.org

Pápežové katechézy o rodine: audiencia 22. apríla 2015

Svätý Otec pokračoval príbehom, ktorý nájdeme v druhej kapitole Knihy Genezis, o tom, ako Boh tvorí človeka «z hliny zeme» a vdychuje do jeho nozdier «dych života»

11.09.2015

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

V minulej katechéze o rodine som sa pristavil pri prvom rozprávaní o stvorení ľudskej bytosti v prvej

kapitole knihy Genezis, kde je napísané: «Boh stvoril človeka na svoj obraz, na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril» (Gn 1,27).

Dnes by som chcel dokončiť toto zamyslenie druhým rozprávaním, ktoré nachádzame v druhej kapitole. Tu čítame, že Pán potom, ako stvoril nebo a zem, «utvoril z hlíny zeme človeka a vdýchol do jeho nozdier dych života. Tak sa stal človek živou bytosťou» (Gn 2,7). Je to vrchol stvorenia. No niečo chýba. Potom Boh umiestni človeka do prekrásnej záhrady, aby ju obrábal a strážil (porov. Gn 2,15).

Duch Svätý, ktorý inšpiroval Bibliu, predkladá na chvíľu obraz muža, ktorý je sám – niečo mu chýba –, je bez ženy. A hovorí o Božej myšlienke, takmer o pocite Boha, ktorý naň hľadí, pozoruje osamelého Adama v záhrade: je slobodný, je pánom..., no je sám. Boh vidí, že to «nie je dobré»,

je to ako istý nedostatok spoločenstva, chýba mu spoločenstvo, je to nedostatok plnosti. «Nie je to dobré» - hovorí Boh – a dodáva: «chcem mu urobiť pomoc, ktorá mu bude podobná» (porov. Gn 2,18).

A tak Boh predstavuje človeku všetky zvieratá; človek každé z nich pomenuje vlastným menom – a toto je ďalší obraz človekovho vládnutia nad stvorením – ale v žiadnom živočíchovi nenachádza niekoho, kto by mu bol podobný. Človek je naďalej sám. Keď mu Boh napokon predstaví ženu, muž s radosťou zistí, že toto stvorenie, a jedine toto, je jeho súčasťou: «kosť z mojich kostí, mäso z môjho mäsa» (Gn 2,23). Konečne je tu odzrkadlenie, je tu vzájomnosť. A keď nejaká osoba – priblížim to na príklade pre lepšie pochopenie – chce podať ruku inej, musí ju mať pred sebou. Ak niekto vystrie ruku a niet tam nikoho, komu by ju podal, chýba

mu vzájomnosť. Tak to bolo aj s mužom, ktorému niečo chýbalo k tomu, aby dosiahol svoje naplnenie, chýbala mu vzájomnosť. Žena nie je «replikou» muža; prichádza priamo z Božieho stvoriteľského gesta. Obraz «rebra» vonkoncom nevyjadruje nižšie postavenie či podriadenosť, ale naopak, že muž a žena sú tej istej podstaty a sú komplementárni, dopĺňajú sa, majú i túto reciprocitu. A tá skutočnosť – stále sme pri tom istom podobenstve, – že Boh tvorí ženu, kým muž spí, podčiarkuje, že ona nie je akýmsi spôsobom výtvorom človeka, ale je stvorením Božím. A ozrejmuje aj ďalšiu vec: aby muž našiel ženu – a môžeme povedať, aby našiel lásku ženy –, teda aby našiel ženu, musí si ju muž najprv vysnívať, a potom ju nachádza.

Božia dôvera v muža a ženu, ktorým zveruje zem, je veľkorysá, priama a úplná. Spolieha sa na nich. No hľa,

zlý duch vnáša do ich mysle
podozrenie, pochybovačnosť a
nedôveru. A napokon prichádza na
rad neposlušnosť voči prikázaniu,
ktoré ich chránilo. Upadnú do delíria
všemohúcnosti, ktoré všetko zamorí
a zničí harmóniu. Aj my ho veľakrát
pocítujeme v našom vnútri, my
všetci.

Hriech plodí nedôverčivosť a
rozdelenie medzi mužom a ženou.
Ich vzťah je úkladne ohrozovaný
tisícimi podobami zneužívania a
podrobovania si, ľstivých zvodov a
pokorujúcej panovačnosti, až po tie
najdramatickejšie a najnásilnejšie.
Dejiny nesú ich stopy. Pomyslíme si,
napríklad, na negatívne excesy
patriarchálnych kultúr. Myslíme na
mnohoraké formy mužského
šovinizmu, kde bola žena
považovaná za druhotriednu.
Myslíme na účelové využívanie a
komercializáciu ženského tela v
dnešnej mediálnej kultúre. No

myslíme aj na súčasnú epidémiu nedôvery, skepticizmu a dokonca nevraživosti, ktorá sa šíri v našej kultúre – zvlášť vychádzajúc z istej pochopiteľnej nedôvery zo strany žien – vzhľadom na taký zväzok spojenectva muža a ženy, ktorý by bol schopný zároveň hlboko skvalitniť intimitu spoločenstva a súčasne chrániť dôstojnosť rozdielnosti.

Ak nenájdeme viac sympatie voči tomuto zväzku, schopnému umožniť novým generáciám vymaniť sa z nedôvery a ľahostajnosti, budú deti prichádzať na svet čoraz viac z tohto zväzku vykorenené, a to už od materského lona. Spoločenská devalvácia tohto stabilného a životodarného zväzku muža a ženy je istotne stratou pre všetkých. Musíme opäť priznať česť manželstvu a rodine! A Biblia vypovedá jednu krásnu skutočnosť: muž nájde ženu, stretnú sa navzájom, a muž musí čosi

zanechať, aby ju našiel naplno. A preto muž zanechá svojho otca a svoju matku, aby šiel k nej. Je to nádherné! Toto znamená vykročiť istou cestou. Muž je celý pre ženu a žena je celá pre muža.

Ochrana tohto zväzku muža a ženy, i keď sú hriešni a zranení, zmätení a pokorení, nedôverujúci a neistí, je teda pre nás veriacich zaväzujúcim a oduševňujúcim povolaním uprostred podmienok dneška. To isté rozprávanie o stvorení a hriechu nám vo svojom závere predkladá nádherný obraz: «Pán, Boh, urobil mužovi a jeho žene kožený odev a obliekol ich» (porov. Gn 3,21). Je to obraz nežnosti voči tejto hriešnej dvojici, ktorý nás privádza do nemého úžasu: Božia nežnosť voči mužovi a žene. Je to obraz otcovskej opatery voči ľudskej dvojici. Boh sám sa stará a chráni svoje veľdielo.

(Preklad: Slovenská redakcia VR)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/papezove-katechezy-o-
rodine-audiencia-22-aprila-2015/](https://opusdei.org/sk-sk/article/papezove-katechezy-odrodine-audiencia-22-aprila-2015/)
(26.03.2025)